

като на ангела сънят,
и сън си ти вещателен за тиха радост
в нерадостта на моя път,
и първи път за изповед в сърце ридае
добротото и грехът,
и ето ден - и ето тъмнина е.

Повторението на строфата отхвърля представата за свободно вариране на дължината на стиха, но създавайки идеята за закономерно повторение, поради когнитивната си сложност не може да създаде механизъм за предсказуемост. Създава се впечатлението от редуване на по-дълги с по-къси стихове, оформени като синтагми, тоест, актуализиращи естествени граници в речта, като няма предварително изработен модел за това редуване. Създава се едновременно ефект на спонтанност и организираност, но не и на предсказуемост. В други творби, като например "Зов", при промяна на клаузулата следва промяна в анакрузата, маркирана графично, като така чрез един непрекъснат ход на ямбичния метод без оглед на края на стиха се постига стихова организация, която може да се интерпретира и като комбиниране на ямб с хорей.

Безшумно броди призрак на смъртта,
грижливо допокрива с бял саван земята, -
скрежно остър дих посред нощта
по снежни равнини изсъхнал лист премята.

Промяната на анакрузата във връзката ѝ с клаузулата ще стане основно средство за разчупване на традиционния трисричен размер при експресионистите, например при Г. Милев, и именно този стих емблематично е заседнал в българското културно съзнание като първата проява на свободен стих, въпреки че от гледна точка на речниковия термин това не е свободен стих. Но това, което според мен дава основание да се говори за Яворов свободен стих, е сложната строфа, която той създава. Тя се повтаря, разбира се с уговорката, позоваваща се на Ж. Делюз, че никога повторението не е само повторение, но е и различие. Въпросът, е че в това повторение-различие не може